

nær, naar jeg siger, at han vist neppe havde noget Kendskab til Fiskeri, inden han blev sat i en saadan Stilling, at han maatte beskæftige sig dermed, og jeg tror heller ikke, jeg gaar Rigsdagens Medlemmer for nær, naar jeg siger, at de heller ikke have meget Begreb om det hele. Jeg for mit Vedkommende erkender, at jeg forstaaer mig ikke paa det. Jeg har siddet i Udvalget, og jeg har søgt at vinde Klarhed og Forstaaelse, men det er ikke lykkedes mig at komme saa vidt, at jeg har kunnet forstaa alle de Regler, som stilles op i Kommissionens Betænkning, og heller ikke, at Lovforslaget eller Ændringsforslagene skulle kunne være nyttige for Fiskebestandens Bevarelse og Fiskeriets Udvikling.

Thi det maa dog være Hensigten med Lovgivningen at gøre det saa lyst og let som muligt for Fiskerne at udføre deres Hverv og gøre det saa rigt som muligt for dem. Vi koste hvert Aar store Penge paa at støtte Fiskeriet. Vi give Laan til det og ønske, det skal udvikle sig mere og mere, og at Fiskerne skulle tage Del i det store Fiskeri paa Havene. Men samtidig vedtage vi Love, som, saa vidt jeg ved, ikke kendes i andre Lande, hvorved man paa alle mulige Omraader begrænser det private Initiativ og Fiskernes Evne til at udfinde de bedst mulige Midler til at gøre sig Havets Rigdom nyttig. Man sætter Grænser for, hvilke Redskaber Fiskeren maa bruge. Jeg forstaaer ikke, at det kan kaldes at støtte Fiskerne.

Mit principielle Standpunkt overfor dette Lovforslag er det, at jeg helst vil have Loven af 1888 ophævet, saaledes at man kommer til at staa paa bar Bund, naar man igen vil tage fat paa at ordne Fiskeriet. Dertil hører saa en Lov, som kun gaar ud paa paa bedst mulig Maade at arbejde paa Fiskebestandens Bevarelse og Udvikling og at ordne Politiforholdene saaledes, at Fiskerne ikke komme i Kamp paa det Omraade, hvor Staten raader. Men der maa ikke drages Grænser for deres Opfindsomhed eller for, hvorledes de maa benytte den Rigdom, de hente paa Havet. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde være formaalstjenligt.

Jeg har nævnt mit principielle Standpunkt, at jeg helst vilde være fri for hele den Lovgivning, der støtter sig til Loven af 1888, men da jeg staaer ene paa dette Punkt, har jeg taget det subsidiære Standpunkt at følge Udvalget og dets Flertal. Jeg gør det ikke af Overbevisning, men i Tillid dels til den højtærede Ministers

store nu erhvervede Sagkundskab og dels i Tillid til den ærede Ordfører. Han er vel egentlig talt den af Tingets Medlemmer, der bedst kender til denne Sag og har kastet sig med Energi ind i Arbejdet og har faaet Sæde i den i sin Tid nedsatte Kommission og har anvendt uhyre Tid og Arbejde paa at sætte sig ind i Sagerne. Jeg gør det yderligere, fordi man omkring paa Fiskeriforeningernes Sammenkomster egentlig har givet ham Tilslutning til Lovforslaget, som det her foreligger. I alt Fald er der ikke kommet nogen Opposition frem. Jeg tillod mig i Fjor i Fiskeriforeningens Tidsskrift at skrive om mine Anskuelser om denne Sag, og de vare motiverede yderligere ved den Stilling, jeg indtager her og har ladet komme til Orde i Udvalgets og Mindretallets Betænkning. Hensigten var at fremkalde en Diskussion om Sagen og høre Fiskernes Mening, men jeg fik ikke et eneste Ord undtagen fra een Mand. Han meddelte i „Fiskeritidende“, at det, jeg sagde, netop var det, som han altid havde sagt. Jeg har imidlertid forgæves søgt i Beretninger fra Generalforsamlingerne og i Kommissionsbetænkningen uden at finde hans Standpunkt, saa jeg staaer altsaa ene med min Opfattelse. Jeg gentager, at jeg ønsker, at Sagen maa blive saaledes behandlet i Landstinget, at der ikke kommer noget ud af den, saaledes at der bliver givet den højtærede Minister Lejlighed til paa et bedre Grundlag end Loven af 1888 at skabe en ny Fiskerilov, og subsidiært følger jeg saa af de nævnte Grunde med Flertallet.

Jeg har kun stillet eet Ændringsforslag, det under Nr. 53. Det angaar Fiskeriet paa de store Have. Denne Lov hedder Lov om Saltvandsfiskeri. Den maa dog væsentligst omfatte Fiskeriet i de store Have og langs vore Kyster til disse. I det første Kapitel siges det udtrykkeligt, at disse Bestemmelser gælde alt Saltvandsfiskeri paa dansk Søterritorium. Dette strækker sig efter min Mening ikke længere end $\frac{3}{4}$ Mil fra vore Kyster. Der udenfor er Farvandet internationalt. Derude staaer det enhver frit for at gøre og lade, hvad han vil, undtagen at drive Søroveri, der, saa vidt jeg ved, er internationalt forbudt. Men al anden Idræt er fri, og enhver af Fiskerne har Lov til at gaa ud og drage sig Nytte af Havets Rigdomme med de Midler, der staa til hans Raadighed. Men uagtet denne Lov altsaa drejer sig om Fiskeriet paa dansk Søterritorium, lægger man dog Hindringer i